

Trójská válka

Mnoho neštěstí na světě způsobily nespoutané vášně. Někdy vedly ke krvavým válkám. Příkladem je starověká trójská válka, kterou tak barvitě popsal Homér ve své slavné Iliadě.

Ta válka se vedla kvůli ženě, její lehkomyšlnosti a lsti. Ale kdo ví, že k získání svého manžela použila magii, tu nejběžnější?

Kdo ví, že tuto ženu využily jiné síly k realizaci svých politických zájmů? A už vůbec se neví ještě o jedné síle, která se rozhodla střetnout tehdejší národy a zahrát nejen vášněmi lidí, ale i antických bohů... A to vše skončilo smrtí města-státu a mnoha lidí, kteří jej obývali, tragédií a krveprolitím... Historie trójské války byla odhalena pomocí vědomého snění. A tohle jsem měla možnost vidět...

Světlo jasně vzplálo a změnilo se v plameny. Oheň se svíjí jako živý, proměňuje se v bizarní figury a vířící víry. A teď se na pozadí těchto ohnivých obrazců náhle objevily starobylé svitky s ohořelými okraji, které se vynořily odnikud. Pomalu se rozvinují, odhalující časem vybledlé písmo. A tu se ozval vnitřní hlas - „to jsou starověké letopisy a... Homérova báseň. Homérova ‚Iliada‘, kterou znáte, není kompletní. Velkou část zničil požár. Při požáru alexandrijské knihovny shořely i letopisy o trójské válce. Shořela spousta věcí, včetně svitků o Atlantidě.“

Před očima pomalu proplouvaly prastaré nápisy a nyní se měnily v živé obrazy dávné minulosti...

...Nad sluncem zalitým údolím a zelenými kopci pomalu pluly bílé nadýchané obláčky a v dálce se tyčila pevnost se silnými zdmi. Její věže tvořily obří balvany a za hradbami byly vidět bílé kamenné chrámy honosící se půvabnými štíhlými sloupy.

Ale tady dole bylo údolí a já letěla směrem k městu. „*Tohle je Trója,*“ naznačil vnitřní hlas, „*v době svého největšího rozkvětu a těsně před svým koncem.*“

Za hradbami se skrývalo mnoho domků s plochými střechami, majestátní chrámy, úzké uličky a rušný bazar. Bílé domky měly uvnitř nádvoří, to znamená, že obytné prostory uzavíraly po obvodu vnitřní dvůr. Téměř všechny domy zde byly této konstrukce. Chrámy zdobily centrální kopec doslova jako sněhobílá koruna. Tam se nacházela akropole města.

Kypěl zde život. Ženy v dlouhých přepásaných šatech se halily pokrývkami, ale jejich skromný oděv doplňovaly vytríbené šperky. Ty chudší se zdobily jednoduššími předměty, jako byly kožené náramky a náhrdelníky z mušlí.

Mezi muži bylo mnoho bojovníků a ti často nosili přes vlněné tuniky bronzové pancíře, které si připevňovali na hrud' a záda. V úzkých dlážděných uličkách se proháněli osli a vozy. Dva statní mládenci z jednoho z nich vykládali obrovské hliněné amfory a přenášeli je, v obavách, že je upustí, do nějakého sklepa pod domem s růžovými sloupy. Pravděpodobně to bylo víno, vždyť v domě se nacházel podnik s nápoji.

Ale právě když jsem začala upírat zrak k městskému životu, něco mě vytáhlo nahoru a za okamžik jsem se ocitla za městem u nějakého chrámu. Zvláštní, že byl mimo městské hradby, napadlo mě tehdy.

Bylo to útulné místo. Po kamenech tiše zurčel potůček, zelené větve se skláněly k samotné zemi a chránily před spalujícími paprsky a všude kolem se tyčily zarostlé skály a prastaré valouny. Bílá budova chrámu na jejich pozadí působila vzdušně.

...Ale teď jsem uvnitř a cítím se jako mladá dívka. Mám na sobě dlouhé růžové roucho s vyřezávaným stříbrným páskem kolem pasu. Světle hnědé vlasy mám svázané do uzlíku a omotané koženým provázkem. Stejně provázky držely i mé sandály.

Stála jsem na kluzké, lesklé podlaze z obrovských opracovaných tabulí a vedle mě se tyčily majestátní sloupy. Když jsem se porozhlédla kolem sebe, uvědomila jsem si, že nejsem sama. Několik stejných dívek zapalovalo oheň ve velké měděné míse uprostřed síně.

Nebyly tu žádné sochy, ale už mě to nepřekvapovalo, jen jsem věděla, že my a naše mentorka - starší kněžka, zachováváme prastarou víru předků, kteří kdysi přišli ze Severu z blažené země Hyperborey.

„Dříve všichni v Tróji ctili učitele světla, kteří vystoupili na nebesa, ale teď se na Olympu usadila hrstka samozvanců a vládne světu. My však známe jejich skutečný příběh.

Jejich země, Atlantida, dávno zanikla. Tehdy odtud přišel do našeho města muž, který zachránil Tróju před zkázou a hladomorem (viz téma: Atlantida: zrození a

zkáza). *Stal se naším králem a od něj odvozují svůj rod všichni trójští vládci i nyní Priam, těše se dobrému zdraví,*“ napadlo mě tehdy.

Myšlenky se mi honily hlavou - „Atlant, který zachránil Tróju, nezpychl tak jako usadivší se na Olympu příbuzní krále Atlantidy, jež se usadil na mořském dně (Poseidon). Vidíte, oni mají modrou krev (skutečně ji měli) a mohou žít nepředstavitelně dlouho.

Nyní všem tvrdí, že jsou nesmrtelní bohové. V Tróji už je uctívají a brzy přijdou i sem, do tohoto chrámu.

Vždyť Paris, syn Priamův, který má být podle předpovědi příčinou pádu Tróje, se již narodil. Noví ‚bohové‘ se tak snadno nevzdají, naplní svůj dřívější plán a pomstí se potomkům svého krajana, který si dovolil vládnout Tróji sám, aniž by se jim podvolil.

Nyní je dokonce naši králové uctívají jako bohy, ale to jim nestačí, chtějí se mstít a vládnout, poštvávajíce lidi proti sobě...

Kassandra, králova dcera, chodívala do našeho chrámu a byla jednou z učednic, ale bohové ji zničili, učiníce to, aby ji nikdo nevěřil. Je zbytečné říkat cokoli o budoucnosti lidem, kteří jsou omámeni velikostí nových ‚bohů‘,“ tak zněly myšlenky mladé kněžky, do jejíhož těla jsem spadla.

Ale najednou jsem na okamžik opustila její tělo. A znovu jsem před očima uviděla ohořelé listy starobylých svitků s nesrozumitelným písmem. A za tím písmem se ukázaly živé obrazy.

Nějaké pusté hory a zapadající slunce. Tady se přiblížili. „*Tohle je Sion,*“ řekl vnitřní hlas. „*Tady, pod horou, je základna příchozích z Nibiru - Anunnaki,*“ pokračoval ve svém vyprávění, „*a tady vymysleli experiment. Anunnakiové ukradli Atlantům genetickou banku a teď chtějí vytvořit buďto klon, nebo nový organismus pro své vlastní cíle. A jejich cílem bylo zničit Tróju jako město, kde ještě věděli o dávné Atlantidě a o tom, že na Olympu nežijí bohové, ale lidé atlantské rasy. Anunnaki snili o zničení Olympu, ale zatím to bylo nad jejich síly, jak se říká. Vůbec snili o tom, že lidstvo zapomene na svou historii a uvěří, že nikde jinde než na Zemi není život a že pouze na Zemi Všemohoucí Bůh stvořil život a lidi jako své otroky.*“ Tak to bylo řečeno. „*A tak,*“ pokračoval vnitřní hlas, „*Anunnaki nějak ukradli lehkomyšlnou a nepřiliš mravně založenou manželku spartského krále Lédu a provedli jí umělé oplodnění, řečeno moderními slovy.*“ (Mimochodem, jedna z bájí říká, že Léda dostala vejce, z něhož se údajně narodila Helena Nádherná.) Bylo řečeno, že Annunakiové implantovali Lédě hotové embryo, které vytvořili na základě atlantské genetické banky. A těhotná se vrátila do domu ke svému manželovi, který byl v té době na výpravě. Vše, co se s Lédou stalo, tehdejší lidé prezentovali jako Diův únos, proto i Helenu, přezdívanou Nádherná, narozenou po těchto událostech začali nazývat Diovou dcerou.

...Ale opět jsem se ocitla v těle té kněžky a její myšlenky a představy se opět na chvíli staly mými.

Naše mentorka všechny svolává k velké nádobě, do které je nalita nejčistší voda. Vzduch se naplnil vůní bylin sesbíraných na zvláštních místech, o kterých nezasvěcení nesmí vědět. Teď můžeme vidět, co bylo a co bude.

Shromáždily jsme se kolem třpytivé nádoby, zazvonily zvonky a utichly stejně náhle, jak zazněly, před námi byla jen stříbrná vodní hladina.

Byla lehce zahalena mlhou. Když se začala rozplývat, otevřelo se uprostřed nádoby „okno“ do jiného světa.

...Slunce osvítilo chrámy vzdálené Sparty, prostorné sály paláce. A hle, důvtipná Léda - manželka místního krále. Před svatbou ho očarovala, dala mu několik lektvarů a on se bezděky zamiloval. To nám vyprávěla mentorka.

To jí však nestačilo, a tak se rozhodla očarovat samotného Dia - vládce Olympu.

Tady v nádobě s vodou je vidět, že Léda už porodila dceru, typická Atlantka. Její bílé jemné, ale velmi kudrnaté vlasy jsou zabarveny zlatými jiskrami, modré oči jsou jako bezedné nebe. Jsou však chladné jako led, její nos je jako u mramorové sochy. Pojmenovali ji Helena.

A spartský král navrátivše se z tažení nechápe, že to není jeho dcera. Dokonce je rád, že se narodila, a poté, co sní další porci čarodějného lektvaru, nařídí hostinu na počest jejího narození.

...Hle, Helena vyrostla a její matka ji začala učit magii. Celé hodiny seděly nad prastarými svitky nebo šeptaly zaklínadla nad různými předměty. A Helena brzy dokonale ovládla d'ábelské umění.

Obrázky se na dně nádoby s vodou neustále míhaly. Tady je Heleně dvanáct let a už utekla s mužem z domova. To je Theseus. A tady ji přivedli zpátky. A teď se všichni okolní řečtí králové stali Heleninými nápadníky. A všichni byli očarováni. Neustálé střety mužů, kteří ztratili hlavu, neustávaly, dokud takzvaný otec dívky nedovolil své „dceři“, aby si sama vybrala toho jediného.

Heleně se líbilo, že má tolik nápadníků a všichni jsou do ní bláznění. A ona na ně stále sesílala další a další kouzla.

Dokonce i na svatební hostině na počest Heleny a jejího vyvoleného Meneláa bylo všechno jídlo jí a její matkou zakleto.

Čarodějná kouzla učinila ze všech nápadníků spojence, tak to chtěla sama Helena.

Honosná svatba, amfory vína, zvuky harfy a lyry, půvabný tanec, šťastně vyhlízející tváře, ale co se za tím vším skrývalo?

Helena samolibě seděla na vyvýšeném místě a kochala se nadšenými pohledy. Její oči se však leskly umělým leskem. Zdálo se, že je v nich jen přetvářka. Celá její postava, krásné vlasy, netečná tvář připomínaly spíše sochu než živou ženu. Stejně chladně se třpytily i šperky v jejích zlatavých vlasech.

Ona se i pohybovala uměle, jako natahovací loutka. Všem ale ukazovala, jak je nádherná, jak je nejlepší, že by měla být uctívána.

Když jí Meneláos, zamlžený kouzlem, donesl věnec z květin, ty v okamžení uvadly, jakmile se jich dotkla. Všem tehdy řekla, že ani květiny nemohou odolat její nádheře, protože se jí nemohou rovnat. A nikdo o tom ani nepochyboval, vždyť všichni byli zaslepeni čarodějnickými kouzly a neviděli, že květiny prostě nemohou odolat ničivé energii čarodějky.

...Ale zase se změnilы kulisy. Tzv. Helenin otec už zemřel, těžce oslabený kouzly své ženy, a králem Sparty se stal Meneláos. Ale teď je na výpravě. Právě sem míří dobrodruh Paris.

Mentorka nám říká, že obyvatelé Olympu stále snili o zničení Tróje, a dlouho předpovídáné se začalo naplňovat.

Afrodité - jedna ze zachráněných Atlantek, přiletěla na svém stroji do zahrady trójského krále a podnítila Parida, aby ukradl „nejkrásnější z žen“. Lehkomyšlný Paris vypravil loďstvo a velmi brzy se ocitl ve Spartě.

Využivši manželovy nepřítomnosti, stejně jako kdysi její matka Léda, Helena okouzila Parise. Byla zvědavá, vždyť to byl jediný muž z těch, které kdy potkala, jenž se nezamotal do jejích sítí.

Vášeň vře v krvi a tady je už Helena na palubě lodi. Žlutavá plachta je nafouknutá, vesla cákají ve vodě a na přídi lodi je namalované Oko. Loď rychle rozráží vlny a rackové křičí nad palubou, jako by předznamenávali neštěstí.

Helena už má Meneláa plné zuby, touží po dobrodružství a obdivu dalších a dalších mužů.

...A tady už je v paláci trójského krále a Priam, který byl rozhořčen, se stal tišším než dítě, vždyť už vypil očarované víno.

Helena je nyní jeho dcerou. Cítí se beztrestně, nemá na sobě ani pás a vystavuje se jen lehce zahalená do dvou pláten z látek. Z boku bylo vidět celé její tělo, nestydatě vystavené na odiv.

Trójské ženy takové chování rozčilovalo, vždyť zde bylo zvykem zahalovat si dokonce i hlavu. Helena se však chová jako paní a všichni jako blázni obdivují čarodějnici. Dokonce i Parisův bratr Hektor byl očarován a neodvážil se proti tomu nic říct.

...Ano, Helena je nyní v Tróji, ale my se dál díváme do nádoby s vodou. V ní je vidět, že se Meneláos vrátil domů a svou ženu nenašel. Je rozrušený, zarachotí jeho přilba odmrštěná na podlahu, a oči se mu lesknou hněvem.

A tady už se sjíždějí všichni bývalí snoubenci Heleny, kteří se zavázali na té svatbě pomáhat jejímu manželovi. Mazaný a zákeřný Agamemnón - bratr slabošského Meneláa chtěl dlouho dobýt celou Helladu i Ekumenu (tak Řekové nazývali celý svět), a tedy i naši Tróju.

Vida, mnoho lodí nesou plachty po mořských prostorách, a rackové úzkostlivě křičí. Lodě jsou blízko, tábor je rozbitý. Chudák Trója, brzy přijde její poslední den.

Vidíme ji v nádobě s vodou, ale je to tamhle, na břehu, teď. Co se s námi stane!

Ale tu jsem se opět ocitla mimo tělo a ohořelé svitky s prastarými nápisy opět začaly svůj příběh.

Jako by čas utekl, Trója stále stojí, ale brzy bude konec. Vnitřní hlas našeptává, že už devět let vedou její obyvatelé obranu. Mnohokrát chtěli poslat Helenu zpět k jejímu manželovi, ale ona nechtěla odejít a král byl očarovaný a nemohl ji vyslat, jelikož se stal slabým vůlí.

A na svitcích jsou „záběry“ strašné války. A nešťastný Hektor, Parisův starší bratr, je zabit v bitvě. Jeho tělo je vláčeno přivázané k Achillovu vozu. A tu stařec Priam, zlomený žalem, klečí u vchodu do pozlaceného stanu. Je ponížen a žádá o tělo svého syna.

A Paris, který prchl z bojiště, si užívá v Heleniných komnatách. Ta předstírá, že se jí jeho zbabělý čin nelíbí, a dokonce vyhrožuje, že se vrátí k Meneláovi. Je to však jen hra zákeřné ženy nadále přinášející velký počet obětí.

Všichni řečtí králové obklíčili město. Neustále se však mezi sebou hádají a během těchto devíti let zemřelo mnoho lidí, a to vše kvůli této ženě, podobné démonu v andělských šatech, agresivním plánům Agamemnóna - mykénského krále, intrikám Atlantů, jež si říkají bohové, a hlavně kvůli strašlivému plánu Anunnakiů, kteří se rozhodli v této válce zničit jak Tróju, tak i Řeky.

Paris prokázal svou „statečnost“ tím, že přepadl Achilla ze zálohy a vystřelil na něj šíp. Achilles je mrtev, mnoho hrdinů je mrtvých a ani Paris tomuto osudu neunikl. A tady stojí Helena na věži s pochodní a ukazuje cestu nepřítelům. Zde již přivedli koně do Tróje, kde pod rouškou noci začal masakr. Z břicha dřevěného koně vyskočili bojovníci a začalo sténání a křik a smrt a řinčení kovu.

Svítání podbarvila záře požárů a černá oblaka kouře. Trója byla v plamenech, domy a chrámy vyrabované a vypálené. Lidé byli odvlékáni do zajetí. Dokonce i Cassandra, dcera Priama, který přišel o všechny své syny, byla odvedena Agamemnónem, bratrem Meneláa a králem Mykén.

Zajali i Andromachu - manželku mrtvého Hektora. Vzali jí malého syna a shodili ho z hradeb. Zabili posledního Priamova vnuka, aby už neměl žádné dědice.

Ale teď jsem zpátky v těle té kněžky. Chrám to ustál, je daleko od hradeb města. A kněžky se znovu dívají do svých nádob...

...Z hrůzných vizí nás sevřela hrůza. Trója byla vypleněna a zničena, pouze z ruin se kouřilo. Meneláos odvezl svou „drahocennou“ Helenu na lodi. Stařík Priam se zbláznil a zemřel zde na spáleništi. Hectorova manželka Andromacha byla zajata synem Achilla.

Nádoba s vodou však ukazuje, že je jí souzeno vrátit se a znovu vybudovat Tróju...

...Tu jsem se ocitla někde nahoře a uviděla ten chrám, kde jsem byla mezi kněžkami. Trója byla zničena, ale mezi řeckými bojovníky se povídalo, že někde poblíž je chrám a je plný pokladů. Tak se ho vydali hledat.

Keře se kácejí, je slyšet klapot kopyt. Prorazili, pro tisíce hlasů už není slyšet zurčení potůčku. Ale kde je chrám?

Zmizel, jako by se rozpustil v bílém oparu. A bylo řečeno, že starověký chrám a jeho kněžky byly přeneseny do jiné dimenze, aby se vyhnuly zkáze.

Hyperborea také zmizela, stejně tak Šambala, stejně tak se rozplynul legendární Kitěž.

Helenu čekal smutný konec. Její očarovaný manžel brzy zemřel na neznámou nemoc a ona sama se rozhodla přijet do Tróje, a tam začala stárnout před očima. Za tři dny se proměnila v příšernou ošklivou stařenu. Bylo řečeno, že zlo, které přinesla lidem, se jí vrátilo a z „nádherné“ se proměnila v ošklivou.

Několik let děsila lidi svým zjevem, a v době její smrti praskly sloupy, střecha jejího domu se zřítla a pohřbila ji pod sebou.

Staré ruiny byly opuštěné kvůli přízraku, který se často zjevoval. Byl to Helenin neklidný duch, který se potuloval mezi kameny a vzbuzoval hrůzu.

...A znovu před sebou vidím ohořelé svitky. A vnitřní hlas říká: *„Agamemnónovi muži zabili syna Andromachy a Hektora tím, že ho shodili z hradeb, ale Andromacha byla těhotná, třebaže to tehdy nikdo neviděl. V zajetí porodila syna, kterého počala ještě s Hektorem, a tím i dalšího Priamova vnuka. Ten vyrůstal v zajetí, ale jeho matka mu vyprávěla o Tróji. Dospěl tedy a vrátil se do vypleněného města, přičemž s sebou vzal i svou starou matku.“*

Trója ležela v troskách. Lidé odešli, neboť začali být nemocní a umírat na neznámou nemoc. Ukázalo se, že Agamemnónovi muži během války přinesli pod hradby Tróje kameny z ostrova, který se dnes jmenuje Santorini. Kameny ničily vše živé. Vyvrhla je sopka, která zničila většinu ostrova, a byly radioaktivní, jak bylo řečeno.

A teď Trója trpěla tímto zářením. Andromachin syn se nějak dozvěděl, že tyto kameny nesou smrt. Vynaložil všechny síly, aby je posbíral a odnesl do Mykén. Vždyť odtud přišla pohroma na Tróju. Od mykénského krále Agamemnóna. A tak tyto kameny přinesl Priamův potomek pod hradby Mykén. Zlo se vrátilo tam, odkud si myslel, že přišlo. Priamův vnuk a Hektorův syn začal budovat novou Tróju, ale na jiném místě, a stal se jejím králem. Mykénské království naopak upadlo a zaniklo.

...Unavené slunce osvětlovalo smutné trójské kopce, ale mezi kameny se objevovala zeleň, která dávala naději, že život ještě neskončil.

...Čas plynul a z víry v olympské „bohy“ nezbylo nic, a Helenin duch se rozptýlil na cáry v troskách starověkých kamenů...

Zapsala Valeria Kolcova 02.03.2013